

**EMMA KRAAIJVANGER
&
MANON SIKKEL**

WINNAAR
juniorschrijfwedstrijd

‘De villa van Spoek was een grote villa aan de Tapijtweg nummer elf in het stadje Sonsbeek. Het huis stond aan een brede rivier en had een lange oprijlaan van glimmende witte kiezelsteentjes.

Bij de voordeur was een bordes met hoge pilaren, waardoor je zou kunnen denken dat de president van Amerika er woonde. Dat was niet zo. Hier woonde Elvis Watt, miljonair, tien jaar. Het huis had hij gekregen van zijn opa, Benjamin Spoek. Heel lang wist Elvis niet eens dat hij een opa had.

En al helemaal niet dat die opa multimiljonair was. Maar op een dag ging die opa dood en moesten Elvis en zijn moeder naar de notaris.

Ze zaten in een kamer met een hoog plafond waar het naar dode cavia’s rook. Zijn moeder had gehuild, de notaris had zijn armen om haar heen geslagen en gezegd dat het allemaal heel erg was. Op weg naar huis had zijn moeder hem stevig vastgehouden. Zo stevig, dat hij er nu, een halfjaar later, nog steeds blauwe plekken van had. Elvis had er niets van begrepen.

Nooit had zijn moeder over haar vader gesproken en nu hij dood was, moest ze de hele dag huilen.

Benjamin’Spoek had een testament laten maken waarin stond dat zijn villa en de kluis met geld voor Elvis waren. Frieda, de moeder van Elvis, had alleen een brief gekregen.

Elvis was blij dat hij niet zo’n stomme brief had gekregen. Hij was veel blijer met zijn villa en de kluis met geld.

Zoef Honing was het meisje op wie alle jongens in Sonsbeek een beetje verliefd waren. Een beetje? Nee, de meeste waren hartstikke stapelsmoorverliefd op haar. ‘En alle meisjes wilden haar wel zijn. Want wie wilde nou niet zulke lange bruine benen en zulk glanzend haar dat wapperde in de wind? En wie wilde nou niet het best kunnen zwemmen van iedereen? Er was alleen iets wat niet zo leuk was aan Zoef: dat was haar vader. Hij was namelijk hoofdinspecteur van de Belastingdienst. Iedereen die geld verdient, moet een deel daarvan aan de belastingen geven.

Dat is niet zo gek. Van dat geld worden ziekenhuizen gebouwd, en wegen en scholen. Maar wat wel gek is, is dat die vader van Zoef er persoonlijk voor zorgde dat iedereen zijn belastingen precies op tijd betaalde. Als je een dag te laat was met je belastingpapieren invullen, dan stond hij al bij je op de stoep. Elvis Watt werd door meneer Honing extra goed in de gaten gehouden. Want niet alleen had Elvis een oogje op Zoef – wat haar vader niet zo leuk vond

– hij had ook nog een enorme villa, waar hij geen belasting over betaalde. De eerste keer dat er een ‘brief van de Belastingdienst in de bus viel, had Elvis hem weggegooid.

Hoe kon je nou belasting betalen over een huis?

Moest hij soms elk jaar een stukje van zijn huis afzagen?

De tweede keer dat de postbode zo’n grappige blauwe envelop bracht, had hij zijn cheque van twee miljoen euro maar opgestuurd.

Die had hij nog ergens liggen en hij hoopte dat hij daarmee van die ellendige belastingdingen af was. De derde keer dat er zo’n blauwe envelop werd bezorgd, belde hij met Paul Kamphuis, zijn

belastingadviseur. Meneer Kamphuis was eigenlijk de adviseur van zijn opa, Benjamin Spoek, geweest. En zo kwam het dat Elvis op een maandagmiddag na school op zijn fiets naar Bommel reed, zeventien kilometer verderop. Daar stond het kantoor van Kamphuis, Kamphuis en Bladerdeeg, belastingdingen.

‘Zo, ben jij helemaal op de fiets gekomen?’ vroeg de vrouw achter de balie. Ze keek hem aan alsof hij net een gouden medaille had gewonnen op de Olympische Spelen.

‘Ik kan nog geen auto rijden,’ zei Elvis.

‘Voor wie kom je?’ vroeg de vrouw.

‘Voor meneer Kamphuis.’

‘De grote of de kleine?’

Elvis dacht na. Die paar keer dat hij meneer Kamphuis had gezien, was het hem niet opgevallen of hij extreem groot was of extreem klein. ‘De gewone,’ zei hij daarom maar.

De vrouw lachte. ‘Paul of Berend Boudewijn?’

‘Eh... Paul,’ zei Elvis.

Zonder te vertellen of dat de grote of de kleine Kamphuis was, wees de vrouw naar een deur in de hoek van de hal.

‘Zachtjes kloppen,’ zei ze.

Elvis klopte zacht op de deur. Al bij de eerste klop ging de deur open. ‘Ah, de kleinzoon van Spoek! Waarmee kan ik je helpen?’ Elvis haalde een stapel blauwe belastingenveloppen uit zijn plastic boodschappentas.

Paul Kamphuis zuchtte. ‘Zit die belastingrat van een Honing weer achter je aan?’

Elvis vertelde dat hij al twee miljoen had betaald. ‘Dat is toch wel genoeg?’ vroeg hij.

Paul Kamphuis schudde zijn hoofd. ‘Honing heeft nooit genoeg.’ Hij scheurde de enveloppen open en bekeek ze hoofdschuddend.

Ondertussen gebaarde hij naar Elvis dat hij moest gaan zitten. Elvis nam zijn plastic tas op schoot en zag toen pas dat hij nog één envelop was vergeten. dwangbevel, stond daarop. Hij wist niet goed wat dat betekende.

‘Wat heb je daar?’ vroeg Paul Kamphuis. Elvis gaf hem de brief.

‘O, nee!’

Elvis keek hem geschrokken aan.

Paul Kamphuis pakte zijn telefoon en fronste zijn wenkbrauwen terwijl hij een nummer intoetste. ‘Honing?’

Elvis zuchtte opgelucht. Hij wist zeker dat die Paul Kamphuis die man van de belastingen eens ernstig zou toespreken.

‘Ja, nee, ja, nee... ja... nee, ja, nee, dat begrijp ik, ja.’

Na een telefoongesprek dat wel een uur leek te duren, stond Paul Kamphuis op en ging op zijn hurken voor Elvis zitten.

‘Ik heb slecht nieuws, jongeman.’

‘Oké,’ antwoordde Elvis.

‘Je hebt een prachtige villa gekregen van je opa...’

‘Met een zwembad!’ zei Elvis blij.

‘Ja, met een zwembad. Maar ook met een eh...’

Elvis keek hem vragend aan. ‘Ook met een... tja, hoe zal ik dat zeggen?’ ‘Met een ijskast van twee meter hoog?’

Paul Kamphuis glimlachte. ‘Het zit zo...’

Elvis werd ongeduldig. Waarom zei die man niet gewoon wat hij wilde zeggen? ‘Zeg het dan,’ zei hij daarom.

Paul Kamphuis stond op en leunde tegen zijn tafel, zijn armen stevig over elkaar geslagen. ‘Je opa heeft al tien jaar geen grondbelasting betaald.’

‘Oké.’ Elvis begreep niet wat dat met die blauwe enveloppen te maken had.

‘En ook geen waterbelasting, geen zwembadbelasting,

geen vuilnisbelasting, geen hondenbelasting, geen omzetbelasting, geen belasting in box één en niet in box twee en ook niet in box drie en...'

'Nu begon Elvis er genoeg van te krijgen. Hij was hiernaartoe gekomen om te vragen wat hij met al die blauwe enveloppen van de belastingen moest. Waarom konden grote mensen niet gewoon praten? 'Ik snap er niks van,' zei Elvis.

'De Belastingdienst komt de villa in beslag nemen,' zei Paul Kamphuis zachtjes.

'Beslag? Wat betekent dat?'

'Het betekent dat meneer Honing morgenochtend bij je op de stoep staat en dat er een groot slot op het hek komt. En daarna is het huis niet meer van jou.'

'Maar ik heb dat huis van mijn opa gekregen!' 'Het spijt me, jongen.'

Elvis had zin om de prullenbak om te trappen. Nog nooit in zijn leven had hij iets zó oneerlijk gevonden. Eerst gaat je opa dood, dan krijg je als troost een villa met een zwembad en daarna moet je alles aan de belasting geven. Alleen maar omdat zijn opa de hondenbelasting niet had betaald.

En hij had niet eens een hond! 'En wat als ik de man van de belastingen niet binnen laat?'

Paul Kamphuis schudde zijn hoofd. 'Dan klimmen ze gewoon over het hek.'

Elvis dacht na. Er moest toch een manier zijn om zijn huis niet kwijt te raken? En al dat geld dat in de kluis lag? Daar kon hij toch wel iets voor verzinnen? ‘Ik weet het!’ riep hij.

Paul Kamphuis keek hem verbaasd aan. ‘Wat weet je?’

‘O, niks,’ zei Elvis. Hij had zojuist een steengoed plan bedacht, maar dat ging hij natuurlijk niet hardop zeggen...

Nee, als Elvis zijn briljante plan aan Paul ging vertellen, vond die het vast niet zo een heel briljant plan. Elvis schudde Pauls hand. ‘Bedankt voor de uitleg.’ Paul keek hem verbaasd aan. ‘Maar ik heb je nauwelijks iets verteld en wat denk je er aan te gaan doen? Je kan niet niets doen, zeker niet als ze bij je op de stoep staan! En wat als....’

‘Maakt u zich geen zorgen, het komt allemaal goed!’ Elvis pakte zijn brieven bij elkaar en stopte die in zijn plastic tas.

‘Tot ziens’ zei hij, en hij liep de kamer uit. ‘Dag mevrouw’

zei hij beleefd tegen de mevrouw. ‘Dag, heb je iets aan het gesprek gehad?’ Ze leek echt geïnteresseerd, in wat zo’n kleine jongen te zoeken had bij een belastingadviseur.

‘Jazeker’ zei Elvis, ‘heel veel zelfs.’ ‘Mooi zo, veel succes bij het fietsen.’ De mevrouw keek weer naar haar computerscherm. Elvis liep naar de deur.

‘Doei mevrouw’ zei hij nog, maar hij kreeg geen antwoord. Elvis stapte op zijn fiets.

In plaats van terug te gaan naar de villa van Spook, reed hij de andere kant op. Pas bij het bouwbedrijf stopte hij met fietsen. Hij zette zijn fiets tegen een muurtje en duwde het grote, zware ijzeren hek open. Er liep een paadje over en tussen de grote hopen zand, aarde en nat cement. Verderop stond een groot gebouw, met veel machines waarvan Elvis niet wist waar ze voor dienden. Hij liep door de deur van het gebouw. Meteen struikelde hij bijna over een hamer, die daar maar wat rondslingerde. Hij stapte op drie mannen af, die aan een tafel zaten te kaarten.

‘Hé, dat was een aas hoor, dombo!’ ‘Echt niet, het was een heer, je kijkt niet goed!’ De tweede man pakte alle kaarten van tafel. ‘Hij heeft gelijk, het was een heer, je zegt het alleen maar omdat je niet tegen je verlies kan!’ bemoeide de derde man zich er nu ook mee. Elvis liep naar voren.

‘Uche, uche!’ deed hij, om de aandacht van de mannen te krijgen. Nu zag hij de mannen pas goed. Alle drie hadden ze een blauw met geel werkuniform aan. Eentje was kaal, de andere hadden donker haar. De kale had een sigaret in zijn hand. ‘Wat kom jij hier doen, knul. Ben je verdwaald?’

‘Nee, ik wil de directeur spreken.’ Alle drie de mannen barstten in lachen uit. ‘Waarom zou je dat willen, om hem de weg te vragen?’ zei één van de donkerharige mannen, die Elvis voor het gemak even nummer 1 noemde. De mannen hingen helemaal over de tafel van het lachen. ‘Zelfs al zou je iets willen, je hebt er toch nooit het geld voor.’

‘Je krijgt nooit zoveel zakgeld!’ zei de kale. ‘Nou, toevallig...’

zei Elvis, en hij haalde zijn stapeltje geld voor noodgevallen uit zijn broekzak. Hij legde het op tafel. De mannen waren gelijk stil. ‘Oké, misschien heb je het geld wel...’ zei donkerharige nummer 2. Nummer 1 keek Elvis aan. ‘Als je deze trap omhoog neemt, kom je op de eerste verdieping.

‘Dan moet je de hele gang uitlopen en dan zie je daar een rode deur. Dat is de deur van de kamer van de directeur.

Daar moet je wezen.’ Hij keek naar het stapeltje op de tafel.

Elvis pakte het op, en liep naar de trap. Meteen begon de ruzie weer. ‘Ik zweer je dat het een aas was!’

Elvis liep de grijze, stenen trap op. Er was geen leuning, maar dat maakte niet uit, want Elvis was toch bezig zijn geld weer in zijn broekzak te proppen. Toen hij eindelijk alle 163 treden (hij had ze geteld) had beklommen, stond hij inderdaad in een lange gang. Elvis zag allemaal deuren, maar hij moest helemaal aan het einde zijn. Hij liep de gang door. Helemaal aan het einde zag hij een rode deur, precies zoals nummer 1 gezegd had. Elvis klopte op de deur en een zware mannenstem vroeg: ‘Wie is daar? Is het de koffie, Joke?’ ‘Eh, nee meneer, het is Elvis Watt en ik wil graag met u praten’ ‘Hm, oké, kom maar binnen.’ Opgelucht dat de directeur wou praten, deed Elvis de deur open. ‘Hallo meneer de directeur’ begroette hij de man die achter het bureau zat. De man die hij zag was breed gebouwd en had bruin, achterover gekamd haar. ‘Hallo Elvis, wat kan ik voor je doen? Trouwens, noem me maar Joop.’ Elvis legde hem het belastingprobleem uit. ‘En omdat ik voor alles moet betalen wat zich op opa’s grond bevindt,

wil ik de villa verhuizen naar een ander stuk grond, het park of zo!’ besloot Elvis zijn verhaal. ‘Tsja, ik vind het verschrikkelijk voor je, maar ik weet niet of wij zoveel voor je kunnen doen, Elvis...’ zei Joop. Elvis legde zijn noodstapeltje biljetten op het bureau. Dit was immers een noodgeval. ‘...maar we kunnen het natuurlijk wel proberen!’ zei Joop. ‘Waar woon je? Dan komen we morgenmiddag meteen!’ ‘Nee, het moet vanavond, want morgen komt meneer Honing al, en dan raak ik de villa, het zwembad en de ijskast van wel 2 meter kwijt!’ Joop zei dat ze vanavond ook wel konden beginnen, maar dat ze het nooit in één avond gingen redden om de villa te verplaatsen, als het al mogelijk was. ‘Ik gok erop, het is mijn enige kans’ zei Elvis. Hij sprak nog een tijd met Joop en liep toen de gang weer op, de 163 treden af, langs de mannen die nog steeds aan het ruziën waren, het paadje over en tussen de heuvels naar zijn fiets die nog steeds tegen het muurtje stond. Elvis stapte op en reed dan nu toch eindelijk naar de villa van Spoek.

Rond etenstijd werd er aan de deur gebeld, een vrolijke dingdong, waar Elvis blij van werd. Hij deed open. Hij verwachtte het bouwbedrijf aan de deur, dus hij riep: ‘Fijn dat jullie er zijn, beginnen jullie gelijk?’ Maar in plaats van Joop, stond de mevrouw van de balie voor de deur, van de belastingadviseurs. ‘Wie moeten er zijn?’ vroeg ze. ‘Oh, niemand, wat komt u hier doen?’ vroeg Elvis. ‘Ik kom even je huis inspecteren voor Paul, dat wou hij weten’ zei de vrouw terwijl ze over de drempel wou stappen. Elvis hield haar echter tegen, hij had al veel van dat soort smoezen gehoord van mensen die zijn kluiscode wilden kraken, dus hij wist wat hij moest doen. ‘Heb je toestemming van de gemeente? Je weet wel zo’n mooie kleur pasje?’ Toen de vrouw die liet zien,

was Elvis pas tevreden. Hij liet de vrouw binnen.

‘Wat een prachtig huis heb je.’ De vrouw keek met veel bewondering naar de hal, die even groot was als een heel normaal huis. Elvis liet de vrouw, die trouwens Marja heette, alles in zijn villa zien, van de ijskast tot de bodem van zijn zwembad. Wat Elvis niet wist, was dat Marja helemaal niet gekomen was voor Paul! Ze werkte ook niet als baliemevrouw, nee, ze werkte voor Meneer Honing!

Marja werd op een dag bij Meneer Honing geroepen.

Ze kreeg de opdracht om hem in de gaten te houden.

Ze nam een ‘baantje’ bij de belastingadviseurs, omdat ze wist dat Elvis daar ooit moest komen. Ze moest wel 100

mensen helpen aan de balie, maar Marja werd beloond, op een dag kwam Elvis Watt binnenlopen. Hij moest bij Paul wezen, zei hij, de vroegere adviseur van zijn opa. Hij had een lang gesprek gehad, maar in plaats van naar Villa Spook te gaan, reed hij de andere kant op! Marja was hem gevolgd en kwam uiteindelijk bij het bouwbedrijf uit. Ze meldde alles natuurlijk bij Meneer Honing. Die zei dat Elvis vast een idee had om onder de belasting uit te komen, en dat ze dat moest zien te verhinderen. Dus zo kwam het dat Marja nu alle plekje van het huis onderzocht, hopen op iets dat ook maar op een plan leek. ‘Ik heb een heel goed idee, voor die belasting’ zei Elvis opeens. Elvis vertrouwde haar en vertelde zijn plan om de villa te verhuizen, zodat het niet meer op opa’s grond stond. Toen hij klaar was met vertellen, moest Marja dringend weg, wat Elvis heel

jammer vond omdat ze zijn nieuwe tennisbaan nog niet had gezien. Elvis liet Marja uit en ging verder met zijn avondeten, gebraden kip.

Even later, toen hij aan het toetje begon, ging de bel weer van dingdong en Elvis beseftte dat het nu Joop moest zijn.

Hij deed de deur open, maar in plaats van Joop te zien zag hij... Zoef Honing. 'Wat doe jij hier?' vroeg Elvis verbaasd.

'Laat me nou maar naar binnen' zei Zoef en ze duwde Elvis opzij. Hij viel om, maar hij vond het niet erg. Wie wil er nou niet omgeduwd worden door Zoef?! Toen ze even later met zijn tweeën in de woonkamer zaten, vertelde Zoef waarom ze gekomen was. 'Ik hoorde mijn vader praten met zijn trouwste werkneemster, Marja Heuvels...' Elvis werd wit in zijn gezicht. 'Ze praatten over jouw villa en ze hebben alle machines van het bouwbedrijf kapotgemaakt! Zo kunnen ze niks doen om jou te helpen. En morgen om half acht staat mijn vader hier bij jou op de stoep!' Elvis werd helemaal duizelig. Dat kon niet, niet Marja, niet de machines, niet Meneer Honing morgen om half acht bij hem op de stoep.... 'Het is zo oneerlijk!' riep Elvis uit. Van woede stompte hij in een kussen dat op de bank lag. 'Ik heb een plan' zei Zoef. 'Als je meedoet natuurlijk...' 'Maar natuurlijk doe ik mee! Het is mijn enige kans om de villa te redden!' Zoef knikte tevreden met haar hoofd en zei: 'Ik heb een oom die ook een bouwbedrijf heeft, misschien kan die wel wat machines lenen' 'Briljant!' Elvis ging gelijk de telefoon halen. Toen hij terug kwam, had Zoef al een heel gesprek voorbereid. Hij gaf haar de telefoon. Zoef toetste het nummer in. De telefoon ging over. Een keer, twee keer, drie keer.... Zoef schudde haar hoofd. 'Voicemail' zei ze.

Elvis stompte het kussen nog een keer. En nog een keer.

En nóg een keer. Het hielp niet. ‘Wat nu?’ vroeg hij. ‘Zo makkelijk geven we het n...’ Ze werd onderbroken door de bel. De vrolijke dingdong klonk door het hele huis. Elvis deed verbaasd de deur open. Wie was dat nou? Voor de deur stond Joop, samen met een andere man. ‘Oom Peter!’ riep Zoef. En ze sprong in zijn armen. ‘Hé, klein nichtje van me! Wat ben je groot geworden!

Je lijkt echt sprekend op je moeder, Tatjana!’ Elvis keek verbaasd naar de mannen en de oprijlaan. Op de oprijlaan stonden wel meer dan 20

machines! ‘Ja, dat had je niet gedacht, hè? Dat we nog zouden komen!’ Joop geeft Elvis een knipoog. ‘Maar, ik snap het niet! De machines...’ Elvis begrijpt nog steeds niet hoe ze dat voor elkaar hebben gekregen. ‘Nou, ik zal je wat vertellen, ik ken Peter nog van de lagere school. Toen waren we beste vrienden. We zijn nu nog steeds nooit te beroerd om elkaar te helpen. Dus ik heb net snel Peter gebeld, en die kwam meteen!’ Jaap is ondertussen naar de machines toegelopen. ‘Wacht!’ Roept Elvis. De mannen moesten de hele avond werken, en daarom wou hij ze graag wat te eten aan bieden. Toen de mannen hoorden wat er allemaal op het menu stond, gingen ze maar al te graag met Elvis mee.

De mannen aten en aten alsof ze twee maanden geen eten hadden gehad! Elvis wist niet eens dat een man zoveel eten kon opeten. Toen de mannen eindelijk klaar waren, moesten ze een goed plan maken. Elvis luisterde eerst wel, maar hij snapte er niets van. Opmeten, berekenen... Hoe moeilijk kan het zijn om een villa te verhuizen. Joop en Peter praatten, maten, praatten weer... Elvis

werd er gek van. ‘Zijn jullie bijna klaar?’ want het was ondertussen al veel later geworden. ‘Ja, kom op mannen!

We moeten een villa verhuizen!’ Joop vertelde dat ze het als volgt zullen doen: 5 machines zullen naar het park gaan, om daar een gat te graven waar de villa moet komen. De anderen zullen de villa met een groot stuk grond (want Elvis wou natuurlijk wel het zwembad mee) uitgraven en proberen te vervoeren.

Elvis moest zolang even ergens anders heen, anders loopt hij in de weg. Zoef stelde voor om naar het gemeentezwembad te gaan. Niet om te zwemmen,

maar om te kijken of haar vader, Meneer Honing, al wakker was. Zoef’s familie woonde namelijk achter het zwembad. Zo konden ze mooi in de gaten houden of Meneer Honing al wakker was! Elvis vond dat een slim plan en de twee vertrokken naar het zwembad, zodat de mannen aan het werk konden.

Ze liepen naar het zwembad. Zoef pakte tuinstoelen uit de tuin die zich naast het zwembad bevond. Elvis was best bang dat iemand hen zag, Maar Zoef verzekerde hem dat niemand iets had gezien. Ze sleepten de stoelen naar het zwembad, dus ze konden in ieder geval zitten. Ze zaten nog maar net of Zoef zei: ‘Ik hoop dat het werkt!’ ‘Ik ook!’

Ik moet er niet aan denken wat er zal gebeuren als jouw vader de villa in beslag neemt!’ ‘Maar dat zal niet gebeuren!

We zullen alles doen om mijn vader te stoppen!’ Ze had het nog niet gezegd, of er reden 5 machines langs, die op weg waren naar

het park. Elvis keek ernaar, en hij zwoer zichzelf dat het plan moest lukken. Hij en Zoef zaten het huis in de gaten te houden, toen er opeens een schaduw voor het raam verscheen. Meneer Honing was wakker! Elvis en Zoef keken elkaar aan, de mannen van het bouwbedrijf waren nog niet klaar! Ze moesten Meneer Honing afleiden, zolang mogelijk, zodat de mannen het hopelijk op tijd af hadden. Samen besloten ze dat Zoef haar vader af zou leiden

en Elvis ging die mannen waarschuwen dat Meneer Honing er aan kwam. Zo gezegd zo gedaan en Elvis was nog maar net aangekomen bij de villa, of Joop kwam naar hem toe.

‘Elvis! We hebben een probleem! Als we doorgraven, breken de leidingen! Dan stroomt al het water weg! Wat moeten we doen?!’ Joop klonk erg wanhopig. Elvis dacht na over het nieuwe probleem dat was ontstaan. Hij kreeg opeens een super plan! ‘Graaf maar door, het is geen probleem.

Alles komt goed!’ Joop keek hem een beetje verbaasd aan, maar deed wat Elvis zei. ‘Doorgraven mannen!’ En hij liep weer weg. Elvis ging in het gras zitten en keek naar het hele spektakel. De mannen deden wat Joop zei, en groeven door.

Zoals Joop had voorspeld, knapten de leidingen, maar wel pas toen die villa al uit het gat verwijderd was, gelukkig.

Het hele gat stroomde vol water. Elvis vond het niet erg. Dit was een deel van zijn tweede briljante plan. De mannen met de machines probeerden de villa in de lucht te krijgen met hun laadbakken, wat zowaar lukte. De stoet begon te rijden, richting

het park. Voor de mensen die toevallig om zeven uur 's morgens uit het raam keken, zag het er waarschijnlijk een beetje vreemd uit, een villa die omhoog werd gehouden door 20 graafmachines. Na een kwartiertje was de villa aangekomen bij het park, en werd hij de grond ingestampt.

Toen de villa eindelijk stond, begon iedereen te juichen. Iedereen behalve Elvis, want die was er stilletjes vandoor gegaan. Hij ging naar een betonwinkel en vroeg daar om een gunst. Het verbaasde 'hem trouwens dat de winkel al open was, maar daar dacht hij niet te veel over na. Toen dat geregeld was, ging Elvis terug naar het park, waar nu zijn mooie villa stond. Hij was net op tijd. Meneer Honing kwam aanlopen, met Zoef achter hem aan. 'Wat is dit voor een onzin! Ik neem deze villa nu in beslag!' Meneer Honing wurmde zich een weg tussen de mensen door naar de villa en maakte de deur open. 'Ha! Jammer Elvis, maar deze villa is nu van mij!' Elvis liep naar Meneer Honing toe.

'Integendeel Meneer, ik krijg nog geld van de belasting'

Meneer Honing schaterde het uit. 'Ja, dat zou je wel willen!

En waarom dan wel?' Elvis liet hem zijn rekenmachine zien.

'Nou, ik heb een nieuw zwembad aan laten leggen, helemaal gratis voor de gemeente! Alleen bevindt het zich op mijn grond....' Meneer Honing keek 'hem verbaasd aan. Hier had hij niet op gerekend. Elvis vervolgde zijn zin: 'Dus dat wordt dan...' 'BELASTING!' riep iedereen. Meneer Honing keek op het rekenmachientje en viel bijna flauw bij het zien van het grote

bedrag dat hij moest betalen aan Elvis. Hij wou het niet geloven en wilde het zwembad zien. Eenmaal daar aangekomen zag hij een prachtig zwembad, aangelegd door de betonwinkel.

Nee, Meneer Honing was niet zo blij, want dit zwembad was zelfs nog mooier dan het oude gemeentebad! Maar ja, het was er wel, dus dat werd dan inderdaad dat ongelooflijke bedrag betalen aan Elvis...Zo, nu weet je dus hoe het komt dat er voortaan geen blauwe belastingenveloppen, maar gele enveloppen vol geld door de brievenbus bij Elvis vallen. En Elvis zelf? Die weet bijna zeker dat Opa Spoek trots op hem was geweest, omdat zijn eerste miljoen binnen was.

JUNIOR SCHRIJFWEDSTRIJD

Een initiatief van Stichting Lezen & Schrijven en Telekids Boeken.

Telekids Boeken

De junior schrijfwedstrijd is een initiatief van Stichting Lezen & Schrijven en Telekids Boeken